

formål og indhold. Af denne redegørelse skal anføres følgende uddrag:

„Det universelle statsforbund mellem alverdens lande fik i Folkeforbundet og Haager-domstolen en praktisk begyndelse, hvad et særligt europæisk statsforbund hidtil har måttet savne. Men som den første verdenskrig skabte denne begyndelse, således har begge verdenskrige også tilvejebragt de materielle forudsætninger for et forenet Europa ved at efterlade det i en tilstand, der gør et fast samarbejde til en nødvendighed. Ingen har klarere indset dette end den østrigske Greve *Coudenhove-Kalergi*, der i 1922 under udbredt ligegyldighed begyndte agitationen for et samlet Europa, Paneuropa. På syv år førte dets forkæmper gennem sine bøger, ved foredrag og flyveskrifter, gennem oprettelse af foreninger og navnlig ved personlig påvirkning af ledende statsmænd tanken om et forenet Europa så langt frem, at *Aristide Briand*, der i 1927 overtog ærespræsidiets for den paneuropæiske union, i 1929 kunne fremsætte den paneuropæiske idé til drøftelse i praktisk politik. . .

Efter den anden verdenskrig blev tanken taget op på ny og med øget kraft.

Forud for de regeringsforhandlinger, der har ført til udarbejdelsen og undertegnelsen af statutten for Det europæiske Råd, er gået et omfattende arbejde indenfor en række private organisationer, der har det formål under en eller anden form at skabe en nærmere forening af de europæiske lande.

Af disse bevægelser kan navnlig fremhæves to, nemlig Den europæiske parlamentariske Union og Europabevægelsen.

Den europæiske parlamentariske Union blev stiftet på et møde, der i september 1947 holdtes i Gstaad i Schweiz. I august 1948 dannede repræsentanter for venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre en dansk gruppe under Den europæiske parlamentariske Union. Til formand for den danske gruppe valgtes professor Thorkil Kristensen. Gruppen deltog med en mindre delegation i unionens møde i Interlaken den 1.—4. september 1948, hvor det bl. a. blev vedtaget at rette en appel til Europas regeringer og parlamenter om indkaldelse af en europæisk forfatningsgivende forsamling med det formål at oprette et europæisk statsforbund.

Europabevægelsen er betegnelsen for en sammenslutning af forskellige organisationer; oprindeligt hed den „The International Committee of Movements for European Unity“. På foranledning af denne komité afholdtes i dagene fra den 7. til den 10. maj 1948 i Haag den såkaldte „Europakongres“, hvor man søgte at koordinere de forskellige igangværende bestræbelser for dannelsen af et forenet Europa. I kongressen deltog repræsentanter fra de 16 Marshalllande samt observatører fra en række andre lande, bl. a. Jugoslavien, Rumænien, Tjekkoslava-